

Župnijski list
**PETROVO
PISMO**

Februar 2026

Zgodovina pobožnosti križevega pota

Križev pot (latinsko *Via crucis*) je molitev, ki jo verniki molimo, ko se spominjamo Jezusovega trpljenja. Križev pot se je razvil iz pobožnosti romarjev, ki so v Jeruzalemu sledili Jezusovi poti od mesta proti Golgoti. Ob poti so se ustavljali in molili, ob tem pa so se spominjali posameznih prizorov Jezusovega trpljenja. Križev pot se je razširil po Evropi zlasti po 13. stoletju zaradi pobožnosti svetega Frančiška Asiškega in njegovih učencev.

Križev pot v cerkvi je tudi likovna upodobitev Jezusovega trpljenja od trenutka, ko ga je Poncij Pilat obsodil na smrt, do trenutka, ko ga mrtvega položijo v grob. Sodi med standardno opremo katoliških cerkva. Sestavljen je iz 14 slik, ki imajo standardizirano vsebino in jih imenujemo tudi postaje (po starem *štacijoni*) križevega pota. Postaje, kot jih poznamo danes, so nastale šele v 17. stoletju. Te so povzete po Svetem pismu, nekatere (trije Jezusovi padci, Veronika) pa po izročilu. ▶

Nekatere cerkve v Sloveniji imajo postavljen tudi zunanji križev pot v obliki 14 kapelic (ali znamenj), od katerih vsaka predstavlja po eno postajo. Take kapelice so pogosto postavljene po pobočju hriba, ki se potem imenuje Kalvarija, ker predstavlja hrib, na katerem je bil Jezus križan.

Molitev križevega pota nam pomaga, da v duhu spremljamo Jezusa od Pilatove hiše do Golgote. Pri molitvi se verniki v mislih ustavimo pri vsaki od postaj. Molitev vsake od postaj se začne z verzom »*Molimo te Kristus in te hvalimo, ker si s svojim križem svet odrešil*«.

p. Cristian Balint

Koga danes v resnici spremljamo v župniji?

Drugi župljani, postni čas nas vsako leto vabi, da se za trenutek ustavimo in se vprašamo, kam hodimo. Ne le kot posamezniki, ampak tudi kot župnija. Letos se je v meni še posebej močno prebujalo vprašanje, ki me spremlja že več kot dvajset let duhovniške poti: koga danes v resnici spremljamo v naši župniji in koga ne?

To vprašanje ne prihaja iz nezadovoljstva ali kritike, ampak iz želje po poštenem pogledu na resničnost, v kateri živimo in verujemo. Postni čas nas vabi k resnici in spreobrnjenju.

Koga danes spremljamo v župniji? Kot duhovnik najpogosteje spremljam tiste, ki redno prihajajo k sveti maši, torej nedeljnike. Spremljam različne skupine:

molitvene skupine, pevske zборе, skavte, zakonce, starše veroučencev ob advenčnih in postnih srečanjih, starše ob krstu novorojenčkov, svojce in sorodnike ob pogrebih, otroke pri verouku, bolnike doma in v domu starejših, mladinsko skupino, oratorijske animatorje, prostovoljce župnijske Karitas, bralce Božje besede, biblično skupino, člane župnijskega pastoralnega in gospodarskega sveta.

To so ljudje, s katerimi se redno srečujem in jih na svoj način spremljam v njihovi človeški in duhovni rasti. A prav ta seznam me hkrati vodi k novemu vprašanju, kdo ostaja zunaj. Kdo prihaja v stik z župnijo in kdo ostaja na robu?

Pastoralna resničnost nam kaže tudi drugo plat. Koliko je kristjanov (župljanov), ki nimajo več odnosa do zakramentov? Koliko birmancev se po birmi oddalji in jih ni več v cerkvi? Koliko pogrebov je v tem času edini stik posameznikov s Cerkvijo in vero?

Zato se moramo vprašati, koga v resnici spremljamo. Kdo ostaja zunaj našega pastoralnega pogleda, ne zato, ker bi ga zavračali, ampak ker ne najde poti do nas ali mi do njega? Morda so to mladi odrasli, starši, ranjeni posamezniki, iskanci brez besed, tihi dvomljivci. Ti ljudje ne zavračajo Boga, ampak so izgubili stik z občestvom.

Pri tem razmišljanju se vedno znova vračam k Jezusu, ker je krotak in ljubezniv. Svojo krotkost izraža v povabilu: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen« (Mt 11, 29). Najbolj pa razodeva krotkost z odpuščanjem in smrtjo na križu. Ljubeznivo je sprejel vsakogar, ki se mu je približal. Posebno ljubeznivo je bil do otrok, bolnih in zapuščenih. »Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi, in jaz vas bom poživil« (Mt 11, 28).

Postni čas nas vabi, da preverimo tudi našo držo, ali še znamo hoditi z ljudmi tam, kjer so, ali pa jih srečamo predvsem takrat, ko pridejo »po nekaj«. Postni čas ni le čas odpovedi, ampak predvsem čas spreobrnjenja. To pomeni tudi spreobrnjenje pastoralnega pogleda: odpoved varnosti znanega, utečenega in preverjenega ter pogum za iskanje novih poti.

Morda nas letos post vabi, da se kot župnija odpovemo misli »vedno smo tako delali«. Ne zato, da bi zavrgli staro, ampak da bi preverili, kaj še vodi k življenju in kaj morda potrebuje novo obliko ali nov pristop. Jezus nam je dal zgled. V evangeliju beremo, kako je vedno znova delal korake proti tistim, ki so bili oddaljeni. Ne z moraliziranjem, ampak z bližino, ne s pogoji, ampak z vabilom. Jezus je iskreno prijateljski do vsakega človeka, tudi do tistega, ki ga zavrača. Posebno je prijatelj tistih, ki se mu bližajo z iskrenim srcem. Kaj je Jezusu pomenilo iskreno prijateljstvo, je pokazal ob grobu prijatelja Lazarja. Preden ga je obudil k življenju, se je zjokal.

Zato si v postnem času lahko postavimo tudi ta vprašanja, kaj v župniji ohranjamo predvsem iz navade. Katere oblike nam vzamejo veliko moči, a malo prispevajo k oznanjevanju? Kaj bi lahko brez slabe vesti opustili, da bi se odprl prostor za novo? Ne gre za velike spremembe, ampak za majhne, resnične korake.

To razmišljanje ni iskanje krivca, ampak povabilo k skupnemu razločevanju. Župnija ni projekt enega človeka, ampak pot občestva. Zato vas vabim, da postni čas postane tudi čas poslušanja in razločevanja. Zato potrebujemo poštenost, da si upamo pogledati resničnost takšno, kakršna je. Potrebujemo ušesa, ki hočejo poslušati, da bomo znali dati prostor tudi

drugačnim izkušnjam. Prav majhni koraki nam bodo pomagali, da bomo iskali tisto, kar je danes mogoče.

Zato so zelo vmesna tudi naslednja vprašanja. Kje jaz doživljam župnijo kot prostor bližine in vere? Kdo ob meni je oddaljen in kako sem mu lahko blizu? Kje je prostor, kjer lahko naredim majhen postni korak v smeri poslušanja in povabila?

Verjamem, da si mora vsaka župnijska skupina postaviti nekatera vprašanja. Koga kot skupina nagovarjamo in koga ne? Kaj res pomaga rasti v veri in kaj živi predvsem iz navade? Kateri bi bil konkreten korak naprej, ki ga

lahko kot župnijska skupina naredimo v tem letu?

Postni čas nam ne nalaga bremen, ampak odpira možnost, da v hoji za Jezusom naredimo korak naprej do Boga in drug do drugega. Naj nas na tej poti vodi Jezusov zgled: najprej hoditi z ljudmi, jih poslušati in jim stati ob strani. Morda ne bomo imeli takoj jasnih odgovorov. Ne bodimo v skrbeh, to je normalen proces.

Pomembno je, da vprašanja nosimo skupaj in jih prinašamo pred Boga.

V tem duhu molim za vas in vas vabim, da to pot postnega časa hodimo skupaj.

p. Cristian Balint

Napovednik

- Posebnost postnega časa je Križev pot. Pri nas je vsak petek ob 17.30 in vsako nedeljo ob 9.30.
- Prav tako ne pozabimo na sveto spoved. Priložnost je vsak dan pred sv. mašo.
- Od 27. februarja do 1. marca bodo letošnji birmanci imeli duhovne vaje na Planini pri Rakeku.
- V četrtek, 5. marca, bo ob 10.30 sv. maša v DSO Komenda.
- V petek, 6. marca, bo obisk bolnikov na domu.
- V petek, 6. marca, bo po sv. maši češčenje pred Najsvetejšim. K temu češčenju so lepo vabljeni tudi letošnji birmanci.
- V ponedeljek, 9. marca, bo ob 16.30 prva sveta spoved letošnjih prvoobhajancev.
- V četrtek, 19. marca, bo praznik sv. Jožefa. Svete maše bodo po prazničnem sporedu: ob 9. in 18. uri. Lepo vabljeni!
- Od 19. do 25. marca bomo obhajali teden družine. Lepo vabljeni k molitvi in sv. maši!
- V sredo, 25. marca, bo praznik Gospodovega oznanjenja. Svete maše bodo po prazničnem sporedu: ob 9. in 18. uri. Lepo vabljeni!
- V nedeljo, 29. marca, bo cvetna nedelja. Pri sv. maši ob 10. uri bo blagoslov zelenja na trgu ob cerkvi.

Izdaja: Župnija Komenda – Sv. Peter, Glavarjeva c. 110, 1218 Komenda, tel.: (01) 834 35 90,
e-pošta: cristian.balint@rkc.si, splet: www.zupnija-komenda.si,

TRR račun župnije: SI56 0400 0027 7821 812, TRR račun Karitas: SI56 0230 1025 3151 342
Odgovarja: p. Cristian Balint, župnik. Ureja: uredniški odbor.